

Dukken, at pynte sig eller lade sig pynte, for at beundres, kæles for og — leges med, ja der er der kun ringe Udsigt til, at det sunde og praktiske Kostume vil veje op mod det, „der tager sig ud“, men disse Hjem maa mere og mere vige Pladsen for andre med en fornuftig Erkendelse af det naturlige og rigtige i at udfylde den lille Piges Fritid med Gymnastik og Friluftslæge, den voksne unge Piges Tid med Uddannelse til selvstændigt Erhverv, og derfor er Udsigterne til at gennemføre en Dragtreform gode, men Arbejde og Energi maa der til, alle de Kvinder, der interesserer sig for Sagen, maa slutte sig sammen og virke sammen, men som L. B. at ville skubbe Arbejdet fra sig og læsse det over paa Lægerne, der i Forvejen har nok at gøre, og som først i anden Række har Interesse af Sagen, det forekommer mig er at paastrykke sig selv et aandeligt Stempel af Uformuenhed.

Dansk Kvindesamfunds Bestyrelsesmedlemmer synes at have delt min Anskuelse, at det er *Kvinderne* og ikke *Lægerne*, der skal tage denne Sag i deres Haand, idet de i April 1890 selv tog Initiativet til Oprettelsen af en Reformdragtförening. Til Indbydelsen knyttedes følgende Udtalelse, underskrevet af 25 ansete Læger, deraf flere Hospitalsoverlæger: „Af sanitære Grunde anser vi det for ønskeligt, at der efterhaanden indtræder en Forandring i Kvindernes Klædedragt, særlig med Hensyn til den opvoksende Slægt. Det stive Korset bør under normale Forhold udelades, de strammende Baand om Livet undgaas, og Klæderne bæres ved en ensartet Fordeling paa Skuldre og Høfter.“

Programmet var jo meget lovende, og mange Udenforstaaende hilste Foreningens Fremkomst med Glæde og Forventning, men de er hidtil blevne skuffede. Reformdragtföreningen fører en saa skjult og stille Tilværelse, at den lige saa godt kunde lade være at eksistere.

Det er desværre en Kendsgerning, at der for enhver Sag, hvor god den end er, maa gøres Propaganda, saaledes har det altid været, og saaledes bliver det vel ved at være, i alt Fald en Tid endnu, men dette synes Foreningen at lade haant om, at den af og til har ladet afholde Foredrag inden for Foreningens Ramme, d. v. s. i „Dansk Kvindesamfunds“ Lokaler, det nytter intet, thi de Mennesker, der hører saadanne Foredrag, er allerede vundne for Sagen, og det samme gælder Udstillingen af Reformdragter, som fandt Sted under Skolemødet, det har naturligvis sin Nytte og Interesse, men kun over for en meget snæver Kreds, hele „det brede Lag“ nyder ikke godt deraf, af dem har mindst de $\frac{2}{3}$ aldeles ingen Anelse om, at der findes en Reformdragtförening.

I Stedet for at indbyde til Aktietegning à 25 Kr. pr. Aktie, tror jeg, Foreningen vilde have vundet mere ind ved en almindelig Indsamling til Fordel for Sagen med Bidrag efter Behag, der f. Eks. kunde begynde med 50 Øre, det har de Fleste Raad til at ofre, men 25 Kr. kan de Færreste afse. Basarer og lignende er jo ogsaa en god Maade at samle ind paa. Foreningen burde prøve det; naar en tilstrækkelig stor Sum var kommet ind, skulde den anvendes, først og fremmest til at gøre Sagen bekendt over hele Landet ved Artikler og Avertissementer

i alle Dagblade, og dernæst til Forfærdigelse af det Underliv, der skal erstatte Korsettet, og som naturligvis maatte være *billigere end det billigste Korset*, og findes til Forhandling i hver eneste, ja selv den aller mindste, Manufakturforretning i hele Kongeriget Danmark. Naar Reformdragtföreningen først havde gjort saa meget, ja saa var det altid tidsnok at bede Lægerne være med og støtte Sagen, ved f. Eks. at begynde Reformen paa deres eget Omraade. „Hospitalet“, thi saa længe de stakkels Patienter paa alle Landets Hospitaler, er nødte til at snøre deres Mave sammen med et Utal af Baand, som de absolut maa stramme, for at Tøjet ikke skal glide ned, saa længe Lægerne helbrede den deraf flydende Cardialgie med tvekulsurt Natron, Magisterpulver etc., i Stedet for at forebygge den ved at lade Patienterne bære et Underliv, paa hvilket de kan knappe Undertøjet, ja, saa længe har man svært ved at tro paa, at de har ment det ærligt med deres Udtalelse: „De strammende Baand bør undgaas, og Klæderne bæres ved ensartet Fordeling paa Skuldre og Høfter“.

Sibylla.

Fri!

Sidste Uge, sidste Dag, sidste Time, slut paa det hele! Slut paa de langtrukne Timer, paa de kedelige Lektier, slut paa de varme Skoledage, der gjorde én saa mat og døsigt som Fluor i August. Stormløb til Lærere og Lærerinder for at tage Afsked inden Ferien, Kys til Favoritlærerinden — stakkels hun! Tyve smaa Smørrebrødsrunde paa én Gang! Verden ejer større Nydelser! — og saa afsted, ned af Trapperne, som om en vis Mand var i Hælene. Ingen Tid at spille, hvert Minut er kostbart. Den skal til Bedstemø'r i Jylland, den til Tante og Onkel paa Landet, den med Fa'r og Mo'r til Bornholm, og den, der slet ingen Steder skal hen, har allermest travlt: Ferie, det betyder Frihed til at tumle sig rundt fra Morgen til Aften. Hjem! pyt, det kommer man kun, naar man er sulten.

Ja saadan gaar det de velhavende Børn, de heldig stillede, men nu de andre. De har ogsaa Ferie, men — — —

Betragt en Gang Kælderhalse, Gadedørstrapper eller indelukkede Smaagaarde i Adelgade, Kristianshavn eller Rhaharberlandet, helst naar en Lirekassemænd spiller op. Se rigtig paa det Publikum, han samler. De kan tælle dem i hundredevis, disse graagrønne, sultne, ikke overdaadigt paaklædte Smaafyre, der hopper om. Her er *deres* Landsted. Denne forpestede Gaard eller Gade, som *De* næppe kan trække Vejret i, med Mure til alle Sider og Ansigter i alle Vinduer, oven over knap en Strimmel blaa Himmel, det er *deres* Rekreationsplads i Ferien. Her er de om Dagen; hvad Luft de indaander om Natten, hvad Mad de spiser, Byfolks Fattigkost, ja, jo mindre man siger om det, jo bedre! Med Morskaben er det bedre bevendt; der findes altid daarlige Elementer iblandt dem, der er rige paa Oplevelser, og gerne fortæller. Tiden skal gaa med noget i Ferien, og man har ikke andre Fornøjelser end dem, man gør sig selv.

Maa det være saaledes? Kan der slet intet gøres for at skaffe disse Smaafolks

Ferie lidt af den Guldglans, den har for de bedrestillede? Vist saa! der kan oven i Købet gøres meget med lidt.

Børnene trænger til to Ting: Mad til de tomme Maver, og frisk Luft til Lungerne; saa i Tilgift et Par venlige Ord, det er ogsaa en Forandring fra Hverdagslivet, og Forandring fryder.

Skulde det da være umuligt, at der gaves Mennesker ude paa Landet, der kunde og vilde præstere saa meget? Et aldrig saa tarveligt Hjem vilde være et Paradis for disse Børn. Udgiften ved at have én eller to af dem, kan ikke være uoverkommelig: hvor mange spiser, falder der nok saa meget af, at én til kan blive mæt; fri Befordring faar de, og lidt Nytte kan de gøre i Mark og Have. Det hele er ikke saa forskrækkeligt, som det ser ud til, blot man har Viljen til at hjælpe.

Hør et godt Raad: Sæt Dem straks hen og skriv et Par Ord til en af Forstanderne for Almueskolerne, eller falder det Dem lettere, saa her til Bladet. Til Gengæld skal De faa det nydeligste, graagrønne Eksempel af et Friskolebarn over til Dem. Kommer det saa tilbage efter Ferien med friske røde Kinder, straalende Øjne, godt Humør og glade Minder fra Friluftslivet derude, Minder som det gemmer og tager frem i de tunge Dage, Minder maaské, der bliver de lyseste i hele dets Liv, saa er det *Deres* Skyld, *De*, der med et lille Offer har gjort en stor og god Gerning.

Fru Rosalie.

Fra Grundlovsfesten.

Selvfølgelig fik Socialisterne ikke Lov til at holde Fæst i „Kongens Have“, saalidt som Kvinderne faar Lov dertil, skønt det jo vanskeligere kunde tænkes, at disse vilde øve et styggere Vandalismens Hærværk, end Højre havde gjort de foregaaende Aar.

Meningen er altsaa den, at Regeringspartiet har Lov til at gøre, hvad det vil, medens derimod ingen Indrømmelser kan gøres det modsatte Parti.

Men det er jo noget, vi snart er vant til.

Socialisterne drog altsaa til Ulvedalene og samledes der med Omegnens Arbejderforeninger til en Følkefest. Nogle Tusinder havde vel givet Møde, men det sædvanlige mægtige og begejstrede 5te Junis Folketog opflammede altsaa ikke denne Gang Høj og Lav.

Venstre holdt Grundlovsfest paa Vodrofflund — lige som Socialisterne 2den Pinsedag — og der var vel mødt noget som omkring 5000 Mennesker.

Kl. 5 samledes man omkring Talerstolen, hvor *Octavius Hansen* bød velkommen. Derpaa talte *Falkenstjerne* og *Trier*. Bagermester *Marstrand* mindede i bevægede Ord afdøde Folketingsmand *Berg*.

Forskellige Sange blev afsungne. Først *Schandorphs*: „Til Danmark“. — Samtidigt vedtoges det at sende Digterne, der med sin Hustru opholder sig i Venners Kreds paa Skagen, en Hilsen fra det samlede Folk paa Sølvbryllupsdagen den 8de Juni, der fejres i Kunstnerkolonien deroppe.

Nedenstaaende Sang af *Drachmann* mener vi fortjener at spredes i videre Kredse, og aftrykker den derfor. Klangen er her saa frisk og kæk, og Tonerne saa ægte, at